

Izhaja vsaki četrtek ob 11. uri dopoldne. Rokopisi se ne vračajo. Ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Cena listu znaša za celo leto 4 krone, za pol leta 2 kroni. Za manj premožne za celo leto 3 krone, za pol leta K 1:50. Za Nemčijo je cena listu 5 K, za druge dežele izven Avstrije 6 K.

Rokopise sprejema uredništvo v Gorici, pri sv. Hilariji št. 7.

Naročnino in naznaniła sprejema upravništvo v Gorici, Semeniška ulica št. 16. Posamezne številke se prodajajo v tobakarnah v Šolski ulici, Njanski ulici, na Josip Verdijevem tekališču nasproti mestnemu vrtu in na Korenjskem bregu (Riva Corno) št. 14 po 8 vin.

Oglasi in poslanice se računijo po petit vrstah, in sicer: če se tiska enkrat 14 vin., dvakrat 12 vin., trikrat 10 vin. Večkrat po pogodbi.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Ivan Rajt v Gorici.

Tiska „Narodna tiskarna“ (odgov. J. Marušič) v Gorici.

Učiteljstvo in mi.

Mirno in stvarno smo izjavili in z dejstvi tudi podprli, da učiteljem kot takim manjka potrebnega znanja, da postanejo poklicani voditelji naroda. Naša izjava pa je posebno razburila odbor učiteljskega društva za goriški okraj, ki se je takoj oglašil z odgovorom, v katerem po znanem liberalcem receptu posebno smeši izobrazbo duhovstva. — V člankih „Prim. Lista“ se niti ni omenjala izobrazba duhovstva. Ker pa učenjaki v odboru učiteljskega društva trdijo, da so duhovniki manj izobraženi kakor učitelji, dovolj nam, da tudi mi njihovo brezobraznost mirno in stvarno zavrujemo v listu, katerega oni sami proglašajo kot glasilo slovenske duhovščine.

Pred vsem nam gg. učenjaki v odboru učiti. društva morajo pač priznati, da osem je več kakor štiri. V osmih letih se dijak na gimnaziji pač nekoliko več nauči, kakor pa v štirih letih na učiteljski. Gimnazijalec mora vse realne predmete, zgodovino, matematiko, fiziko, naravoslovje, dvakrat predelati, na nižji in višji gimnaziji. Poleg tega je na višjem gimnaziju bral, študiral stare klasike: Livij ga je vpeljal v duh starorimske zgodovine in običajev prvega političnega naroda, pri Ciceronu je poslušal klasično dovršene politične govore. Demosten mu je s svojo temeljitostjo, krepko besedo pojasnil težnje političnih strank in strasti; Tacit mu je razkril politične spletke rimskih imperatorjev in oblastnikov; Homer ga je peljal v starodavne čase, ko so kralji o političnih zadevah se posvetovali z ljudskimi starešinami itd. itd. Vse to je dobil slednji kaplan na gimnaziji. In sedaj nastopajo učenjaki, ki vsaj po večini praga gimnazije niti prestopili niso, ter smelo v javnosti trdijo, „da se nauče na učiteljski vseh predmetov vsaj toliko, kakor na gimnaziji, izvzemaš la-

linščine in grščine“. Če pa se je kdo v gimnaziji spodtaknil in padel, ter potem odšel na univerzo v Koper in mu je sedaj gimnazija zastarela naprava, je njegova stvar. — Toda kaj hočemo, ko pa v bogoslovnico po večini vstopajo samo „puhle glave“, sami božji volki. Tako nekako vsaj trdi odbor učiti. društva za goriški okraj. Mi nočemo milo za drago povračati; smelo pa lahko trdimo, da naša duhovščina častno zastopa znanstveno smer. In kako tudi ne?

Pred vsem bogoslovcu odpre oči metafizika, sploh filozofija, za katero so po bogoslovnih ustanovljenih posebne stolice; nadalje mu načela zjasni teologija osnovna in dogmatična. Tu se načelno razpravljajo najvišja vprašanja o Bogu, o človeku, o svetu; tu se spoznavajo razni sistemi, filozofii. Da ne govorimo o učenju sv. pisma, omenjamo, da mora proučiti cerkveno zgodovino, ki dopolni zgodovinsko znanje z gimnazija, sosebno glede razmerja cerkve do države. Slednjic pride cerkveno pravo, ki se povsod dotika naravnega in državnega prava. Učiti pa se mora tudi katehetike in vzgojeslovja. Vse te stroke pa razširjajo obzorje prihodnjega, še tako „plitvega“ kaplana.

Nadalje vpraša odbor, „kake izkušnje pa imajo mladi gg. kaplani, ki so komaj prišli iz semenišča? Kdo je torej sposobnejši, udeleževati se javnega delovanja, mladi, neizkušeni, plitvi kaplani, ali resni možje — učitelji? No, seveda, kaplan, ki je navadno polnoleten, ko nastopi službo je mlad, neizkušen; „plitvec“ pa mora biti, ker je duhovnik. Učitelj pa, ki z 19. ozir. 20. leti nastopi službo, je zrel, izkušen mož. Zakaj? Zato, ker gospodje „učenjaki“ mislijo, da ne more človek poznati „sveta“ in „življenja“, ako ni sam uganjal vseh burk in se udeležil vseh lumparij in kakem zakotnem istrskem gnezdu! Kakor da bi bilo res kar se pravi: „Nur Lumpen sind beschei-

den!“ Mi pa trdimo, da kaplan, ki je bil nekaj let v pastirstvu, si pridobi izkušnje in spozna „življenje“. Duhovnik v pastirstvu stoji v neposredni dotiki z ljudstvom, on mu je učenik, vzgojitelj njegovih otrok, on svetovalec in tolažnik v revah, posebno pa v boleznih in o smrtni uri. A ne le zunanje lice človeškega življenja spoznava duhovnik, ampak dano mu je zreti v najskrivnejše kote človeškega srca, v tiste tajne tmine, ki se nikomur na zemlji ne odpirajo, nego namestniku Božjemu, kakoršen je tudi zadnji duhovnik na deželi. Zatorej mu je pa tudi mogoče o marsikateri reči v javnem življenju izvostniše soditi, kakor marsikomu drugemu.

Toliko za enkrat nesmiselnemu odgovoru odbora učiteljskega društva, kateremu se v celoti pozna, da so ga sestavili ljudje, katerim manjka znanja in skušnje, drugi pa so ga brez pomisleka podpisali. K.

Politični pregled.

Državni zbor. — V državnem zboru je bilo ves pretekli teden na dnevnem redu prvo čitanje državnega proračuna. Govorilo je več govornikov, ki pa niso povedali nič posebnega, marveč so vsak se svojega strankarskega stališča oževali vlado ali jo pa hvallili, kakor jim je to bolj kazalo. Mnogo njih govorilo je tudi skozi okno in se zavzemalo za kmetijski stan in za obrtnike, pač stare fraze, ki ostanejo večinoma le na papirju in nimajo navadno v resnici za uboga kmeta in sploh za delavski stan nobene praktične veljave. Tudi jugoslovanski poslanci, naštevati so vladi razne želje in potrebe Slovencev in Hrvatov in ji dokazovali, kako njeni organi s Slovani na jugu grdo postopajo in kako malo da se vlada za nje v gmotnem in duševnem oziru zmeni, pač pa podpira njih sovražnike, kateri

mislijo, da so Slovani za to v Avstriji, da služijo kot sužnji Italijanom in Nemcem.

„Slov. zveza“ in razprava o proračunu. — „Slov. zveza“ se je v petek posvetovala o stališču, ki naj je zavzema povodom drugega branja državnega proračuna in razprave v budgetnem odseku. V razpravi se je z raznih strani povdralo, da se vlada trudi, kako bi Slovane na jugu monarhije izročila v roke narodnih nasprotnikov. To se vidi posebno na Štajerskem, Koroškem, v Trstu in Istri, kjer se slovanski element siloma potiska nazaj. Tudi dogodki v Dalmaciji dajejo povod resnim pomislekom. Z ozirom na to je klub prisiljen, da glasuje proti proračunu. Opozicijsko stališče se bo pokazalo najprej s tem, da bodo klubovi člani v budgetnem odseku glasovali proti dispozicijskemu zakladu, pač pa za zvišanje civilne liste. O končnem glasovanju v drugem branju bo sklepal klub v posebni seji.

Staročehi in Mladočehi. — Praski list „Politik“ prinaša vest, da se mislijo Staročehi in Mladočehi zjediniti v jedno stranko in to zaradi tega, da bi zjedinjeni lažje krotili češke agrarce in radikalice.

Trierski škof Kerum in vlada. — Minule dni je v Nemčiji, posebno pa v berlinskih vladnih krogih, vzbujala mnogo krika afera mej trierskim škofom in berlinsko vlado, ki je pa sedaj popolnoma rešena z mnogo katoličanov. Zadeva je bila taka: V Trierju je namreč državna nekonzesionalna višja dekliska šola, na kateri pa vladajo v vsrskem oziru take razmere, da žalijo verski čut vsakega katolika. Višja duhovska oblast je zadevo preiskala in končni ~~vsepar~~ je bil ta, da je škof Kerum v posebnem pastirskem listu pozval katoliške stariše, naj svojih otrok več ne pošiljajo v to šolo, ako hočejo ostati zvesti svoji cerkvi. Nato je pa završalo v vseh protestantskih

LISTEK.

Gorske slike.

Kako je Kopišer streljal zajca.

Na tistem žalostnem potu je bilo, ki vodi človeka prvič v svet Visoko le-teče misli ga navdajajo, srce, katero ostane vedno človeško, to čuti vendar — drugače. Od doma, v svet! Kako si človek vse to slika drugače, kakor je res. A srce ostane še vedno pristno, ne nagiba se za računajočim razumom, ki sili dalje za učenostjo, za uspehi. Ali bi ne bilo bolje poslušati srca?

Takrat je torej bilo.

Kislo sem se držal, a misel na to, da postanem kedaj učen gospod, me je vendar krepko podpirala. Pa sva šla z očetom mimo Kopišerjeve hiše in začel mi je praviti, kako je Kopišer lovil zajca. „Veš“, dejal je, „Kopišer se je vedno štel k dobrim lovcem, četudi ni ustrelil nikoli nič. Pa je bil enkrat napovedan lov na njegovem posestvu, katero je obsegalo precejšnje število njiv in velik kos gozda. Med povabljenimi je bil tudi neki študent, ki se je vedno rad šalil s Kopišerjevo „jago“.

Pa reče ta študent zvečer prej zbranim lovcem:

„Veste kaj. Jaz naredim za jutri

prav fino šalo, le izdati me ne smete.“

„O ne, o ne“, de lovška družba, „si že brez skrbi.“

In res je skuhal prav gorko.

Drugi dan je bil lov, in Kopišerja so postavili v strugo med dva hriba, češ, tu gori proti vrhu mora biti kak zajec.

Ostal je sam. Nabalal je puško, pa mislil na to in ono. Pasje lajanje se je že slišalo in hajdi: puško v roke pa pozor!

Leze počasi proti vrhu — pa glej sreče — lep, debel zajec se pase tam gori ob grmovju.

Puf, in strel je že letel pod zajčja rebra; zajec se je zganil, a ostal.

Puf, v drugič, zopet nič.

„Glej spaka, kaj pa je, da ne pade“, pravi Kopišer, pa nabije puško na novo.

Puf, puf — oba strela zapored, a zajec je le ostal na mestu.

„Huj, pa je hudič, ali kaj“, rohni Kopišer. Tam okolu po grmovju pa je bilo vse polno drugih lovcem, ki so se komaj vzdrževali smeha. Kopišer jih seveda ni opazil.

Pa nabije zopet puško in gre malo bližje.

„Če si zver in ne sam hudič, moraš pasti“, zagodrnja ter spusti zopet oba strela v zajca.

Zopet nič.

„Da bi te vrag, to pa ni pravenska žival. Ali je sam hudič, ali je pa prikazen. Huj, ti vrag, da sem ravno jaz naletel na to.“

Pa gre bližje, pa strelja zopet. Vedno nič.

Gre oprezno še bližje — kaj vidi? — vso prestreljeno zajčjo kožo, ki je bila napolnjena z volno in obešena na žico za grm.

Glasen smeh po grmovju — Kopišer se je zavedel.

Razjarjen je zagrabil puško in le s težavo so mu ušli lovski tovariši, tako je bil divji od jeze. Posebno tistega „škrice“ bi bil rad dobil, kakor so pravili. Od takrat bajne ni hodil več na lov in tudi zajčje pečenke ni mogel trpeti, če ni bila posebno dobro pripravljena.

Oče je končal in jaz sem pozabil na dom in na vse. Celó veliko bodočnost, katero sem si bil naslikal, je pregnala za trenotek — zajčja historija.

Tako je pač človek.

Gorski.

O Belcu.

Belc je bil pa bistra glavica, da malokdo pri nas tako. Dasiravno je bila njegova žena zvita, hči njegova pa še bolj, vendar je on prekanil obe.

I kako pa se je to zgodilo?

Eh, ste pa radovedni, potrpite vendar, saj tako mislim vse povedati. Zakaj naj bi pa tudi hranil za-se? Jaz te svaki tako že dobro poznam in mi je le na tem, da jih zveste tudi vi.

Začnimo!

Da so žene ne samo gosposke, ampak tudi naše kmetске zelo zvite in prebricane, to je menda že znano. In tudi Belčeva je bila jedna taka. Če je le odnesel on pete iz hiše, hej pa so bila takoj jajca v ponvi, pa klobase in druge take reči, ki tudi nam niso ravno neprijetne. Pa Barbika, ta je seveda tudi dobila svoj delež, da ni nič povedala očetu.

Pa pride enkrat on domov, pa se zdé duhovi v kuhinji taki, ki niso nič podobni oblicam in suhemu krompirju. „Jeh, prmojdunej“, pravi, „kako je to, da tu tako prijetno diši. Si pa že kakšna jajca cvrla, ali kaj takega.“

„Ježeš, tega pa že ne, tega pa ne. Jej, kako si pa neumen, saj veš, da če bi jih, bi gotovo tebi povedala in tebe bi počakala, saj veš, brez tebe pa že ne, Bog varuj, če bi brez tebe.“

In tako dalje, skoro cele litanije.

On pa le ni hotel verovati. Sko-mignil je z ramama pa dejal kratko:

„Jeh, duh je pa tak in je —“

Pa si je mislil: Tu treba kakó priti

in liberalnih krogih in v obliki interpelacije je prišla zadeva pred parlament. Vlada je pričela dalje preiskave, nemški poslanik v Vatikanu je moral posegati vmes. Konec afere pa ni tak, kokoršnega si so želeli nasprotniki katoliške cerkve, marveč škof je prekalil svoje besede še-le tedaj, ko je dobil zagotovilo, da bo vlada v polni meri ustregla zahtevam katoličanov v tem šolskem vprašanju.

*o. bil se v Goriški listi...
Događ...
Macedonci...*

teri angleški listi poročajo, da je 50.000 Macedoncev že pripravljenih na boj, Turška armada se mobilizira ter pripravlja na veliko vojsko. Te dni je turško vojno ministerstvo odločilo, da se tretji voj v Monastiru pomnoži za 25.000 turških vojakov iz Male Azije. Ob enem je zopet prišel na vodstvo orientalske železnice ukaz, naj ima vse pripravljeno za vožnjo vojaštva iz Carigrada v Solun in Monastir. Tudi za vojaško službo sposobni Arnauti so bili poklicani v službo k svojim vojaškim poveljstvom. Poroča se tudi, da je Rusija obljubila Bolgariji, da pošlje v Bolgarijo koj 100.000 mož, ako bi se hotela kaka tuja država umešavati v balkanske zadeve.

Dopisi.

Iz hribov. — (Dopis glede vprašanja, ali so učitelji sposobni biti voditelji naroda.) Očito moram priznati, da se mi tozadeven dopis v „Prim. listu“, kjer se učiteljem odreka vsaka zmožnost voditi slovensko ljudstvo v narodnih in političnih stvareh, kjer se smatra njih omikanost le polutna in površna, ni zdel v vsej smeri opravičen in nekako zares podoben preveč osebnemu napadu učiteljskega stanu. Ne, pustimo vsakemu svojo! Res, da učitelj nima toliko šol, kot drugi izobraženci, uradniki in duhovniki, a res je tudi, da šole še ne vposobijo vsakega za narodnega voditelja. Lahko ima kdo vse višje šole, a ne dela trohice za narod, je celo podlaga tujčevi peti — gre se mu za lasino korist, za lasten žep, narod mu je deveta briga, in nasprotno učitelj, vnet, pošten, katoliški učitelj mnogo stori v narodnem vodstvu. Tu glejte bi bilo treba iskati podlage nezmožnosti nekaterih, žal da moram reči, mnogih naših učiteljev za vodstvo našega naroda, ker niso katoliški — katoliški v svojem delovanju. Na misel mi prihajajo še ne davno minuli časi, ko so gg. učitelji in duhovniki vsaj tu v naših hribih složno skupno delovali na narodnem polju, za povzdigo našega kmeta. In ali nista zato tudi oba stanu najboljši poklicana? Oba živita mej ljudstvom, poznata njegove težnje in želje, poznata njegove vrline in slabosti. Bilo je v hribovskem kraju P., kjer sta skupno učitelj in duhovnik delala za ustanovitev bralnega društva, za širitev izobrazbe kmetov, bilo je to i v drugih vaseh podobno. Kmetič naš je res imel spoštovanje in zaupanje do enega in drugega. A vrgel je med te dobre razmere jabolko prepira znani goriški hujskač in ločila so se pota učiteljstva in duhovščine. Oni, ki je pred nedavnimi leti še udrihal s cepcem čez ves učiteljski

stvari do dna. Le čakaj babnica, te že dobim v skoepe. Jeh in kmalu te imam, jeh, ti hudir ti, snedljivi.

In res je zadel dobro.

Gre nekega jutra, pa vstane zgodaj, češ, da gre v gozd po drva. Zunaj v kuhinji pa zleze v prazno kado in vzeme še debelo gorjačo k sebi.

Pa čaka.

Za nekaj časa je vstala njegova „babnica“ pa šla kurit ogenj. Nato ponev doli, pa jajec notri in masti, in koj je vrečalo in dišalo. Belc je čepel v kadi, a tisti šegetajoci duh ga je tako nerodno drezal v nos, da se je komaj premagal.

Čakal je ugodne prilike.

Prišla je še Barbka in začeli sta jesti cvrtje iz ponve.

„Jeh, tako tedaj, tako“, in planil je iz kade na prosto.

„Ježeš, Ježeš, kaj bo, kaj bo“, zaučili sta obe pustili ponev in — bežali. On pa za njima.

Za nekaj časa se je vrnil in pojedel z vidnim zadovoljstvom pripravljena jajca.

„Jeh, vendar enkrat! Ali sem ju, jeh“, in zopet je segnil s prsti v ponev.

I potem sem pa tri dni jedel vse presoljeno in prismojeno, in skoro sem bil zadovoljen, da sta prišli zopet domov, dejal je vsakokrat, ko je pripovedoval to prigodbo.

Gorski.

stan, znal jih je omamiti in oslepiti, češ, kaj ste tako odvisni od farjev, pustite jih, vi bodite prvi, vam se spodobi poveljstvo v narodu. In res — učitelji so verjeli, zazdelo se jim je resnično, da so bili dosedaj preveč v ozadju. In glasiti se je začelo: „v boj proti farjem“. Gledati je začel naš kmet, ko je videl novega g. učitelja, kako stoji isti med nedeljsko službo božjo na placu in puši cigareto, kako pozablja moliti angeljsko besčenje, da kako še celo zabavlja čez to neumno navado, gledal je kmet, a tega ni zastopil, da se gre tu le proti farju. Ne, ne gospoda šli ste in greste v boj proti božjim in cerkvenim zapovedim, katerih le priprost oznanjevalec je duhovnik. Postal je moderno zabavljanje čez farje med gg. učitelji, sosebno mlajšimi, zabavljanje čez spoved, čez pridige — in to jemlje tem učiteljem poklic voditeljev naroda. V čem ima še naš kmet trpin zaslabo! Edino v veri Kristovi, ki ga tolaži, ki ga še drži, da ne popade za motiko in koso in ne gre na boj proti drugim stanovom. Sledi naj tu učitelju, ki mu kaže se svolim vzgledom, da ni treba ubogati ne Boga, ne bati se hudiča in kam ga ta pripelje? — Tak i niso za voditelje našega vernega naroda!

Odgovorim naj še nekoliko na v Gabrščekovem „Primorcu“ pisane proti izjave našega učiteljstva. Iz učiteljskih krogov bil je dopis v „Primorcu“ dne 20. febr. t. l. Ta dopis imenujem lahko pobalinsko udrihanje. „Prismojeno“ obrite, „žegnane glave“ Hetzkaplane, že ti izrazi kažejo, da spada dotični dopisnik zares v „refugium stultorum“ t. j. v norišnico. Namesto da bi dopisnik stvarno odgovarjal, zmerja in laja kakor stekei pes. Obrejuje se ob pismo nekega duhovnika, katero je morda staknil kje na stranišču in iz tega pisma dokazuje sovražstvo nancev proti učiteljem. Ali ni res opravičen strah poštenega duhovnika, če mu žuga v že poprej slabe razmere priti še liberalen morda celo brezverski učitelj?

O razni izobrazbi na gimnaziji in na učiteljsišču se tu ne bom prepiral, ker sem že početkoma omenil, da se mi zdi ta prepir preoseben in le nekaka baharija enega ali drugega.

Gg. učitelji goriškega okraja so se tudi odzvali dopisu „Prim. lista“ vendar veliko bolj dostojno kot prejšnji dopisnik iz učiteljskih krogov. Glede g. Reščiča moramo izjaviti, da je bilo večini duhovnikov neljubo, da ga je naš knezo-nadškof sprejel v semenišče, ne da bi s tem temu gospodu ne pustil, da se posveti poklicu, k kateremu se čuti nagnjenega, ampak, ker smo vedeli, da se bodo gg. učitelji z njim, katerega so sicer poprej le čez ramo pogledavali, bahali, češ — vidite vsak izmed nas postane lahko „far“, kedar hoče. Sveda so gg. učitelji tu prezrli, da se je g. Reščič kot učitelj še mnogo trudil, da bi se vsaj nekoliko izpolnil v vedah, katerih se poprej ni učil, in da mu je knezo-nadškof le pogojno privolil vstopiti v semenišče. Veseli nas če napreduje v semeniških strokah in vedah, dasi poprej v dopisu trdi učitelj, da ni v semenišču nobene vede, ker teologija — po mnenju učenjakov — katerih? ne spada med vede, moralka sv. Alfonza je pa po „Narodu“ za veki osmešana in vržena med cunje. V kaki vedi pa napreduje g. Reščič. Morda v obriti glavi, žegnanih laseh, v hinavstvu in klerikalni nadutosti?! Prosim bomo morali še naučno ministerstvo, da vzprejme vsaj te predmete kot obvezne predmete za semenišče, da tam bogoslovci ne bodo le postopali in Bogu časa krađli.

Teologija — po mnenju učenjakov — trdi dopisnik, ni predmet. Katerih učenjakov? Najbrže onih, ki ne vedo, da pomeni teologija bogoslovje t. j. nauk o Bogu. Tem učenjakom se gotovo zdi bolj imenitna kot teologija — teleologija t. j. nauk o teletu. Bolj jih zanima zvedeti, kakšna je teletova glava, koliko zob ima tele, kakšen je želodec teleta itd., kakor pa kdo je oni, ki je vse vstvaril, ki vse ohranjuje, ki je gospodar vsega sveta. Čestitamo!

Da končam! Ne očitajmo si drug drugemu slabostij, katerih ni. Duhovniki smo vedno za složno delovanje z učiteljstvom — samo nekaj zahtevamo — malo olike in verskih načel, ne zahtevamo pa petolizcev. Ne rabimo pa in ne zahtevamo nikake nadvlade. Vsem dobromislečim gg. učiteljem v premislek!

Hribovski duhovnik.

Iz tolminskih hribov. — Nehvaležnost je plačilo sveta. Noben stan na svetu ne pozna resničnosti tega izreka tako, kakor duhovniki. Že vzvišeno stališče, katero zavzema v človeški družbi in njegov poklic, ga silijo na to, da je dobrotljiv, prijazen, usmiljen i. t. d. da ne misli hudega o svojem bližnjem. Poklic duhovnika je pomagati bližnjemu iz zadrege. Ako to velja posameznim osebam, tolikanj bolj velja celému narodu. In kakšna prevara včasih! Človeka, kateremu je duhovnik stregel, pomagal in usluge skazoval, vidiš v vrsti nasprotnikov. ki iz zatišja strelja na svojega dobrotnika. Kaj ne, hudo de človeku pri srcu!

Ako to velja v zasebnem življenju, v večji meri velja tudi na političnem polju. Veliki politikarji svetnega stanu so izkusili tudi nehvaležnost od strani naroda, kateremu so služili. Najbolj pa so duhovniki poskusili, kako nehvaležna stvar je politično delovanje.

Pri nas na Goriškem smo marsikaj neverjetnega doživeli. Ne izide ena številka znanih umazanih listov v Gorici, da bi ne bil eden ali drugi izmed duhovnikov razžaljen na osebni časti. Ako bi bili le oni duhovniki napadeni, ki pred leti niso bili somišljeniki sedanjega političnega vodstva, bi se človek ne čudil. Ko pa človek zagleda v predalih dotičnih listov take duhovnike, ki so ob svojem času veliko pomagali z besedo in peresom, da so razžaljeni duhovniki, ki so tako rekoč dvignili znane generale, stoječe za temi listi, potem pa z vso pravico smemo ugovarjati vsem tistim, ki sanjajo o prihodnosti slovenskega naroda. Ko so Izraelci grdo nehvaležnost skazovali Gospodu in njihovim poslancem, ko so usta in ušesa zamašili vsem resnim opominom prerokov — tedaj se je bližalo njih kraljestvo h koncu. Take in jednake misli me obhajajo, kadarkoli berem take napade v zloglasnih časopisih. Zato naj velja vsem duhovnikom gledé razmerja do svetnih ljudij: Frau, schau, wem!

To s pogledom na večkratne napade na znanega gospoda na Kobariškem.

Št. Peter pri Gorici. — Na zopetni dopis krmarja Mervica v sobotni „Soči“ odgovarjamo na kratko sledeče:

1. Nam se ne zdi potrebno zavračati Mervicovih trditvev o našem poštarju. Ako je on z njim zadovoljen, prav; mi nismo, marveč si želimo nekoliko več reda vsaj ob uradnih urah.

2. Mi nismo prvi napadli Mervica, ampak on je prvi in čisto brez potrebe napadel vodstvo našega kmet. društva, ki mu ni storilo še nikdar nič zalega.

3. Ako se Mervic čuti zadetega vsled naših besedi, s katerimi smo izrekli, da so zaničevanja vredni tisti, ki so skrivaj, za hrbtom delali proti kmet. društvu, ne moremo pomagati. Naše besede so splošne, namenjene več osebam; ako se Mervic med tiste prišteva, mora že vedeti, zakaj!

4. Mervic nas imenuje lažnika in obrekovalca; no, to ni nič novega, podobnih priimkov je polna vsaka štev. „Soče“. S takim imenom enega ali drugega obkladati, je dandanes prav lahko, a dokazati je to težje. Dokažite — točko za točko — naše laži in obrekovanja!

5. Mervicovega pojasnila (ali prav za prav zagovora) glede prošnje našega kmet. društva za vintotoč ne potrebujemo, ker bomo že mi ob priložnem času pojasnili ljudem delovanje njihovih „prijateljev“.

Za sklep omenimo še, da se nam zelo čudno zdi zakaj Mervic tako poizveduje po našem imenu, ko je vendar ravno „Soča“, ki je evangelij vseh goriških liberalcev, že tolikrat povdarjala, da se ne sme gledati nato, kdo da piše, marveč kaj se piše!

Iz Polic. — „Bog daj norcem pamet!“ — prosijo dan na dan dopisniki: iz Zapoške, iz Polic in s Št. Viške gore, ker so vsi prepričani, da, kakor hitro usliši Bog to njihovo prošnjo, ne bo nobenega naprednjaka več ne v Zapoški, ne v Policah, ne na Št. Viški gori. Še celo Gabrščekov „Narodni škrt“ bo potem stisnil rep mej noge in skrtil svoje mlade — rožičke. Zato še enkrat: „Bog daj norcem pamet!“

S šentviškegorske planote. — Izv. dop. Ker je naš deželni poslanec Iv. Lapanja imel shod na Libušnjem ter stem izpolnil svojo sveto dolžnost nasproti volilcem, zato se je „Soča“ zakadila vanj češ da je „velik kozel“ in da ne razume nič ne o zavarovalnicah za živino, ne o deželni hipotečni banki i. t. d.

V prvi vrsti moramo pohvaliti deželnega poslanca, da je stopil prel vo-

lilce in v domači besedi povedal, kako in kaj je deloval v deželnem zboru. Že sama pričujočnost poslančeva zelo ugodno upliva na naše kmete. Za to naj bo prepričan, da javni nastop bo vsikdar dobro došel in blagodejno uplival na vse strani. Naj se izdajalci v mestu še tako rogajo, poslanec ne sme se ustrašiti. Shodi naj bodo skromni, brez bobnanja in brez posebnega kadila. Da g. Lapanja pozna bolje kmečke razmere, kakor vsi advokati okoli „Soče“, je prav gotovo.

Želimo, da bi g. poslanec prišel tudi v naše hribe in našim kmetom po domače razložil položaj v deželni hiši. To lahko stori brez skrbi, saj je cesti iz Ponikev proti Bači in skoz Roče na Slap krepko podpiral.

Na svidenje torej!

Iz Bovca. — (Nov dohtar.) Čemu si toliko glavo lomiti in studirati just toliko časa! V Bovcu imamo „jezičnega dohtarja“, ki se ni učil nič tega, ampak le za „šoštarija“, pa vendar le zna vse, kot dohtar, in morda še več! Je pač Gabrščkove sorte! Pa še drugih nenavadnih lastnosti ima ta „dohtar“. On gre ljudem na roko, da je kaj! Vsak dan vstane na vse zgodaj in čaka na česti ljudij, da jim more hitro pomagati s svetom in v dejanju; ako ne more hitro pridobiti „klijenta“, mu ves dan ne dá miru, hodi za njim, tudi v gostilno in ga prepričuje in nagovarja, naj vendar le poskusi njegovo „dohtarsko“ moč ter mu dokazuje, da mu hoče le dobro — sebi pa — nič!

Tu in tam dobi tudi malo „dohtarskega ponosa“, kmet mu reče v gostilni: „Gospod, prosim Vas za en svet“. A „dohtar“ se osorno odreže, kažoč s prstom proti svoji hiši, ki stoji ravno nasproti gostilne: „Tu ne dam nobenega odgovora, tam viš je kanclija!“ No, pa razumi tega postrežljivega dohtarja!

Joza: „Koga si pa prašal za svet?“ Tona: „I no, šoštarija!“ Joza: „Kakó pa da njega, saj šoštari je le „šoštari“? Tona: „Saj se je učil za „dohtarja!“ Joza: „Pa čevlje zna dobro delati?“ Tona: „Saj nima časa delati; šoštari in dohtar se ne more biti skрати. Bajé tudi držijo njegovih akti, vsaj on tako pravi, ker jih piše menda se — smolo! Čudno je le to, kakó, da „vsem pomaga“, ako ne drugače, do „špinthov“, samega sebe in svojih otrok pa ne more pricoprati z vso svojo „dohtarsko“ spretnostjo iz smole! So pač menda že preveč v nji!

Iz Dutovelj na Krasu. — Poročali ste, da je pri naših občinskih volitvah zmagala kat. narodna stranka. Liberalci so mislili, da bo zmaga njihova; a ko je zmagala naša stranka, so bili izven sebe. Zdihovali so: „Kaj bo rekel Gabršček!“ Naj reče kar hoče, mi nismo njemu nič dolžni; z njim nečemo imeti ničesar opraviti. Ako imajo liberalci z njim kako zvezo, naj sami obračunajo. Mi nečemo o Gabrščekovem liberalizmu ničesar vedeti, še manj pa po njegovem kopitu voliti. To naj si naši liberalci dobro zapomnijo. Mi smo z njimi za vselej obračunali.

Poročali ste o naši slavnosti papežev 25-letnice. Zares je to bila slavnost, kakoršne še nismo imeli. No, naše liberalce je silno v oči bodla. Eden njih je rekel, da je to neumnost. Naj le bo za njegovo liberalno glavo neumnost, za nas je bila to izjava naše ljubezni do papeža, kateremu se klanja ves svet. Dva druga liberalca pa nista hotela razsvetliti na predvečer slavnosti svojih hiš; o tem sta pri nas izgubila še ono malo veljave, katero sta imela samo pri nekaterih. Ako je sedanji papež tako malo vreden v njih očeh, potem vemo, kaj sta ona dva — Eden pristaš Gabrščekov je pa vendar razsvetlil svojo hišo; ali na željo nekega liberalca iz Sezane, ki je bil takrat slučajno pri njem, je moral luči odstraniti z oken svoje hiše, ker drugače bi mu bil ta sezanski liberallec odpovedal komparstvo in prijateljstvo. Ta sezanski liberallec je tudi neki rekel, da čemu za papeža delati svečanost in razsvetljava? Uboga sirota! Ko bi bil molčal, bi bil ostal filozof, tako pa je pokazal vso svojo liberalno publost. Pomilujemo ga od srca. Po njegovem odhodu e pa hišna gospodinja zopet postavila luči na okna. Čast tej ženi!

Novice.

Prevzvišeni knezo-nadškof je bil v petek v avdijenci pri sv. očetu. Po dokončani avdijenci je prevzvišeni sv. očetu predstavil tudi semeniškega vodjo msg.

dr. Gabrijelčič in našega rojaka, gojenca v Germaniku, dr. Jožefa Srebrnič. Prevzvišeni je v soboto večer došel z Rima.

Obletnica smrti in prenos ostan- kov pokojnega kardinala dr. Jakoba Missia v novo grobnico. — Dne 24. t. m. bo minulo leto, kar je naša škofija izgubila svojega višjega pastirja. Ta dan bodo prenesli na Sv. Gori zemsko ostanke pokojnega kardinala v novo grobnico v kapeli sv. Mihaela in bode prezv. knezonadškof imel slovesno za- dušnico po pok. svojem predniku v sve- togorskem svetišču. Vernikom priporo- čamo, da se v obilnem številu udeležé zadušne sv. maše na Sv. Gori.

Nadvojvoda Franc Ferdinand se je v petek vrnil s svojega potovanja po Egiptu v Trst.

Umešen je bil v torek č. g. Miha k. agelj na župnijo Šebrelje.

Imenovanja. — Za avskultante na Primorskem so bili imenovani pravni vežbenici gg. Ivan Grusovin, Hermann Vatrek, Peter Cink in Anton Petronio. V davčni službi pa je bil ime- novan davčni kontrolor Alojzij Sellak za davkarja. Za davčnega kontrolorja pa sta bila imenovana davčna oficijala gg. Anton Furlani in Josip Susanj. Davčni kontrolor g. Rihard Dalla Zonka in davčni pristav g. Atilij Diminič sta bila imenovana za davčna oficijala. Za davčnega pristava je bil imenovan davčni praktikant g. Josip Ranzatto.

Premeščenje. — Gospodična Anto- nija Besednjak prej učiteljica v Borštu, je imenovana za učiteljico v Kamnjah na Vipavskem.

Za slovensko sirotišče v Gorici oziroma za „kat. društvo detoljubov“ so darovali: P. n. M. M. 2 K, M. M. 1 K, Leopold Lisjak 40 vin., Miha Gabrijelčič 40 vin.

Ženska podružnica družbe sv. Cirila in Metoda v Gorici priredi v ne- deljo dne 22. t. m. v „Goriški čitalnici“ „Besedo“, pri kateri se bo bode predstavl- jala spevoigra „Pepelka“.

Spred: 1. Uvod: „Materin blagoslov“. Poje ženski zbor in alt-solo. 2. a) Deklamacija, b) Živa podoba: „Pepelka pri maternem grobu, c) Petje: „Pepelka in bela ptičica“. 3. a) Deklamacija, b) Tro- spev: „Hudobni sestri in Pepelka“. 4. a) Deklamacija, b) Samospjev Pepelke: „Se- stri se lišpata na ples“. 5. a) Deklama- cija, b) Živa podoba: „Pepelka in ptice“, c) Zbor in samospjev: „Dobre ptičice“. 6. a) Deklamacija, b) Samospjev bele ptičice: „Srečno dekle“. 7. a) Deklama- cija, b) Živa podoba: „Pepelka sprejemši dragoceno opravilo“. 8. a) Deklamacija, b) Prizor s petjem ženskega zbora: „Sveča- nost na kraljevem dvoru“. 9. a) Dekla- macija, b) Samospjev: „Pepelkina blaže- nost“. 10. a) Deklamacija, b) Živa po- doba: „Najdena nevesta“, c) Sklepni spjev. Poje ženski zbor.

Začetek ob 8. uri zvečer. Vstopnina 1 krono; za šolsko mladino 40 vin.

Rojaki! Poznata vam je požrtvo- valnost goriške ženske podružnice sv. Cirila in Metoda v Gorici. Ves čisti dohodek je namenjen družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani (kar je po neljubi pomoti izpuščeno na plakatih in vabilih), ki s toliko požrt- vovalnostjo vzdržuje prepotrebne šole v obmejnih krajih. Vrhu tega pa vam kon- čni podružnice nudi res umetniški užitek, kakoršnega ne moremo živati vsaki dan. Kdor torej ljubi svoj rod in ljubi lepo petje, v nedeljo ne bode ostal doma. V nedeljo vsi v čitalnico, da pomsgamo prepotrebni družbi sv. Cirila in Metoda, ter se hkratu naslajamo ob prekrasnem petju čitalniškega ženskega zbora.

Odbor „slov. kat. delavskega društva v Gorici“ je sklenil, da se bode društvena zastava blagoslovljena dne 3. maja t. j. na praznik varstva sv. Jožefa. Po slovesnosti bo slavnostno zborovanje in veselica v proslavo papeževega jubileja. Več naznanimo v kratkem.

„Slov. kat. delavsko društvo“, ki šteje zdaj nad 500 rednih članov, je pri- stopilo k „slovensko-krščansko socijalni zvezi“ v Ljubljani.

Tombola, katero priredi letos „slov. kat. delavsko društvo“, bo drugo ne- deljo meseca junija. To odgovarjamo na razna vprašanja.

Poverjeniki „slov. kat. delav- skega društva“ za Gorico so: Ivan Orel, strojar, Josip Soban, pek, de- lavec; za Št. Peter: Franc Blažica, tvorniški delavec; za Vrtojbo Leopold Lisjak; za Sovodnje: Anton Čotič; za Podgoro: Ivan Leban.

Umrl je dne 16. t. m. v Cerknem bivši dolgoletni župan, cerkv. ključar, c. kr. poštar, ud c. k. okr. šolsk. sveta, na- čelnik cestn. odbora in posestnik Peter P o d o b u i k, previden se sv. sakramenti, v dobi 69 let. Bil je mož stare korenine, izvanrednih zmožnostij, dobro znan po celem Tolminskem. Svetila mu večna luč!

Umrl je pri sv. Ivanu pri Trstu tamošnji kapelan č. g. Ivan Zupančič. Bil je zvest sin svojega naroda. Koliko spoš- tovanje je užival pokojnik v svetoivanski fari, pokazal je pogreb. Priporočamo ga posebno vsem solcem v pobožno mo- litev in spomin.

Goriški mestni svet. — Ker ni goriški mestni svet v petek rešil vseh točk dnevnega reda, nadaljeval je svoje seje v soboto in ponedeljek. Kakor smo zad- njič poročali, jestavil starašina dr. Faidutti v petkovi seji predlog, naj bi mestni svet čestital sv. Očetu papežu o priliki njego- vega jubileja. Ker pa ni bil predlog do- volj podprt, se ni o njem niti razpravljalo. V soboto pa je prišel k seji tudi mestni starašina Zoratti, ki je stavil isti predlog, kakoršnega je stavil v poprejšnji seji dr. Faidutti. Župan dr. Venuti se je nekoliko otresal, češ, da v smislu mestnega statuta ne more postaviti tega predloga na dnevni red te seje. Dr. Faidutti predlagal je isto, kar je predlagal starašina Zoratti. Konečno je izjavil župan, naj vložijo dr. Faidutti pri županu formalni predlog, ka- terega postavi župan na dnevni red jed- ne prihodnjih sej. V ti seji je mestni svet pooblastil župana, da sklone z upravo uršulinskega samostana pogodbo, vsled katere bi uršulinski samostan mestni upravi odstopil del svojega vrta, nahaja- joči se tik prehoda Edling, za določeno ceno in proti temu, da dovoli mestna uprava uršulinskemu samostanu, da sme zagraditi oni prostor, ki se nahaja pred samostansko cerkvijo. Mestna uprava po- rabiti hoče, namreč oni del vrta, katerega ji odstopi uršulinski samostan, za razšir- jenje deške ljudske šole, nahajajoče se v prehodu Edling. V ti seji se je dovolil tudi znesek 1300 K za napravo mostiča čez potok Korenj na Grčini, to je, namreč tam, kjer je pod Kornjem izpeljan mestni vodovod in kjer je bila poprej neka vrv, katero je povodenj odnesla že pred par leti. Dolgo so študirali mestni očetje predno so se odločili zato tako malo, a tako nujno potrebno delo. So pač slo- venski kronberški kmetje, katerim bode prihajalo to delo v največjo korist. Mestni svet je tudi sklenil, da se izkoplje in odstrani osem dreves nahajajočih se pred palačo grofa Strassoldo na trgu starega sv. Antona. V ponedeljkovi seji pa je prišlo do hudih rekriminacij v zadevi naprave električne razsvetljave in pa zaradi tega, ker ni mestna uprava vzela v lastno re- žijo plinove razsvetljave. Navzoči stare- šine so priznavali, da je mestno stare- šinstvo vstrelilo velikega kozla s pogodbo, katero je pred par leti sklenilo z dunajsko plinarno družbo „Gas-Industrie-Gesell- schaft“. Onih starešin pa, ki so pogodbo pred par leti predlagali in zagovarjali, ni bilo pri seji, a glavni zagovorniki te po- godbe, med njimi dr. Ivan Luzzatto, so pa pravocčasno položili svoje mandate. Način, kako so se prisotni mestni očetje izgovarjali drug na drugega, bil je tako ganljiv, da se je moralo občinstvo na galerije smijati.

Goriške mestne zadeve. — V Gorici je začelo zadnje dni jako vreti proti sedanji mestni upravi. Nezadovolj- nost mestnega prebivalstva je taka, da so se čuli nekateri liberalni mestni očetje prisiljene odložiti svoje mandate. V pis- mu, katero so pisali županu, ko so mu naznanili svoj odstop, povedali so sami da iztopijo iz mestnega starešinstva zaradi tega, ker ne uživajo med prebivalstvom zaupanja. In res se je mestno prebival- stvo že do grla naveličalo dosedanji libe- ralne mestne uprave, ki je vedno in pov- sod povdarjala in se zavzemala za neke liberalne principe, a puščala v nemar vse najnujnejše potrebe prebivalstva v gospo- darskem oziru.

Kaki so pa ti liberalni principi? Ti liberalni principi obstoje pač v tem, da se v mestu širi naj-krajnejša ita- lijanska radikalna struja, katera sovraži vse ono, kar je slovenskega in recimo tudi ono, kar je avstrijskega.

Javni plesi v postu! — Da, res v Gorici napredujemo. Cesar v Gorici ni bilo, imamo sedaj. V gostilni na Goriščku (Piazza Caterini), ki je last grofa Bager-a, se prirejajo tudi sedaj v sv. postnem času ob nedeljah javni plesi. Opomnimo da so se tudi v adventu vse nedelje in

praznike v isti krčmi prirejali javni plesi (or so iste oznanjali lepaki na vogalih goriških ulic. Nadejamo se, da grof Bager, ko izve za to, pač ne bode še nadalje dopuščal, da se v njegovih pros- torih daje tako pohujšanje. Zato prosimo merodajne kroge, da na to opozore veler. grofa, da kot prepričan katoličan to pohujšanje prepreči. O tej stvari smo dobili od raznih strani z goriške okolice jako pikre dopise. (Orin. list.)

Podražanje kuhinje v tovarni v Stračicah — Nek delavec nam po- roča, da je vodstvo tovarne podražilo kosilo v kuhinji, ki je last tovarne. Za- radi tega vlada med delavstvom nevolja, katera je popolnoma opravičena, ako se oziramo na to, kako se protivi vodstvo tovarne za zvišanje delavskih plač.

„Slovenija“ tudi berači! — Zelo smo se zavzeli, ko smo izvedeli da so dobile razne posojilnice v roke prošnje akad. društva „Slovenija“ za podporo. Ta je pa lepa! Kolikor je nam znano, so v „Sloveniji“ zbrani sami narodno- napredni, to je liberalni dijaki, ki se v nemajo, kakor trde v svoji prošnji za „pravo narodno idejo“, v resnici pa mrze in lahko rečemo, tudi sovražijo vse, kar je katoliškega, razun denarja kat. društev in ustanov, kakor je videti.

Naše mnenje je, da naj narodno- napredna ali liberalna dijaska društva podpirajo bogati liberalni mogotci; mi pa podpirajmo, kolikor nam je mogoče, dijaštvo na Dunaju, zbrano v katol. akad. društvu „Danica“, v Gradcu pa v katol. akad. društvu „Zarja“. Da, tudi tu se ravnamo po zlatem navodilu: Svoji k svojim!

Oznanilo. — Ravnokar je izšlo novo delo: „Ave Regina coelorum“. Šmar- nične pesmi za moške (tudi ženske) gla- sove. Uglasbil Danilo Fajgelj, op. 253. Z dovoljenjem in toplim priporočilom preč. kn. nadš. ordinarijata v Gorici, dne 23. jan. 1903, br. 138. Cena 1 K. V Ljub- ljani. Založil skladatelj. Tisk I. Blasnika naslednikov. 1903.

Zvezki se naročujejo pri skladatelju v Gorici, Gosposka ulica št. 14. Iz parti- tur zamore se pevati najbolj konštaktno zato, ker pevcii lahko sledijo harmonični masi; ob enem pa se s tem prihrani trudapolno odpisovanje glasov. Zato pa naj se naročuje toliko zvezkov, kolikor je pevcev.

V okrajni šolski svet je bil kot zastopnik učiteljstva izvoljen nadučitelj v Ajdovščini g. Bajt. Tudi znamenje časa.

Kmetijski shod v Medani se je obnesel prav sijajno. Ker niso mogli vsi poslušalci v šolske prostore, moral se je vršiti na prostem. Potovalni učitelj za kmetijstvo g. A. Štrekelj, razlagal je zbranim kmetovalcem, kaj je trtna uš, od kod je prišla, kako se plodi in raz- širja in kako se je pripravljati Bricem, da jo sprejmejo, kakor se tiče takemu neprijatelju Nato so pokazali kmeto- valci z različnimi vprašanji, da so v res- nici vneti za kmetijski nauk. Videlo se je, da naše brisko ljudstvo ni nazadnja- ško, marveč da je vneto za napredek na gospodarskem polju.

Po shodu zbralo se je lepo omizje posestnikov in učiteljev v Gradnikovi gos- tilni. Ker je po krčmarjevem računu nekoliko denarja ostalo, namenilo se je, da se dopošlje malo svotico „Šolskemu Domu“ v Gorico. To svoto je povečalo veselo omizje na 15 K. — Gospod Anton Školaris iz Vipolže, pa ni bil še zadovoljen s tem, marveč izmislil si je prav srečno idejo, da bi se ta svotica postavila na dražbo. In uspeh je bil lep, kajti prodala se je kmalu za lepo svoto 35 K, katero je ponudil sam gosp. Školaris. To je bilo olje v naše narodne Brice. Dražba se je pričela vnovič za poslednjo svoto, katero je konečno zo- pet kupil gosp. Školaris in sicer za 72 K. Tudi drugi niso hoteli zaostati in dražba morala se je celo osemkrat vr- šiti. Zadnjo svoto kupil je na tretji dražbi naš veleposestnik g. Leop. Toroš za 89 K, a na četrti zopet ta gospod za 108 K. Ta denar dobil je na peti dražbi vele- posestnik g. K. Toroš za 113 K. To svoto je kupil na šesti dražbi veleposestnik in župan medanski gosp. Anton Zuchati za 116 K, katere pa je dobil na sedmi dražbi gosp. Školaris za 120 K. Konec dražbi napravil je gosp. Zuchati s tem, da je kupil to svoto za 132 K. — Tako je rodoljubje naših vrlih Bricev! Bog jih živi!

Cestni odbor kanalski se je zadnji čas vendar zganil ter začel priprave za prepotrebne ceste v kanalskem okraju.

Nas najnovejše gibanje cestnega odbora prav veseli, če tudi ni naš list provzročil najnovejše delavnosti njegove.

Papeževa slavnost v Cerknem. — Tudi pri nas se je obhajala papeževa petindvajsetletnica na zelo slovesen način. Ljudje so kar tekmovali, da bi povišali slavnost po svojih močeh. Na predvečer slovesno zvonenje, pritrkovanje in prepevanje oznanovale nenavaden dogodek v kršč. zgodovini. Kmalu na to pa se je zasvetila vsa vas v lučicah in umetnih lampijonih, da bi počastili njega, ki se po pravici imenuje „Luč z neba“. V nedeljo (1. t. m.) je bila v dekanijski cerkvi slov. sv. maša s primernim go- vorom, h kateri so prišli c. k. uradniki, starešinstvo, orožništvo, šolska mladina in ogromno število vernega ljudstva. Pa tudi naši vrli čitalničarji so se s se svojo zastavo korporativno vdeležili cerkv. slo- vesnosti in so potem koj po sv. maši v svojih proslorih s petjem in govorom po- veličevali velikega Leona, kateremu je Čitalnica brzojavno čestitala in kmalu na to dobila zahvalo in blagoslov od sv. Očeta. Cel dan so vihrale zastave po vasi v veseli spomin, da se s se sv. očetom skupno radujejo tudi njegovi verni otroci.

Zadnji živinski sejem v Cerknem bil je zelo živahen in privabil mnogo kupcev od vseh strani. Kdor je imel žival zato, jo je lahko prodal in potegnil lep denar za njo.

Klanec na Rekl na Cerknjanskem bo kmalu odstranjen in mesto njega se bo pod njim vila lepa, ravna cesta, ki se v kratkem odpre. Tudi na Želinu se bo pričelo z delom že letošnjo spomlad in tudi tudi bodo nadomestili hud klanec z lepo cesto, tako da zdaj iz Cerkna oz. iz Idrije do sv. Lucije ne bo takorekoč nobenega klanca več. Kdor je hodil še pred 10. leti po naši dolini in vidi zdaj složno cesto, nove mostove, odpravljene klanec itd, ta lahko spoznal velikanak razloček med nekdanj in sedaj.

Knjižnice „slov. kršč. socijalne zveze“ stu ravnokar izšla 1. in 2. snopič skupno. Obsegata začetek obrtnega reda, ki ga poljudno razlaga iur. Anton Kralj. Celoletna naročnina za 12 mesečnih sno- pičev znaša 3 K 60 vin. in se pošilja pod naslovom: L. Smolnikar, stolni vikar v Ljubljani.

Šolar ubil šolarja. — V Št. Jakobu ob Savi je nek učenec iz šole grede to- liko časa bil svojega so učenca s kamnom po glavi, da ga je ubil.

Stare desetake in petake je mo- goče oddati le še do 26. t. m. pri glavni davkarji. Torej pozor!

Dobra kava! — Kateri gospodinj- ni do tega, da prinese dobro kavo na mizo? Zal, da se pogostoma najboljša vrsta kave izpridi z malovrednimi pri- mesmi, potem pa dolže kavo, da ni za nič. Kathreinerjeva Kneippova sladna kava je priporočna kot izredno okusna in obenem cena primes zrnati kavi, pa tudi kot najboljše njeno nadomestilo. Na posebni Kathreinerjev izdelni način dobi Kathreinerjeva Kneippova sladna kava priljubljeni vonj zrnate kave, tako da je pijača milejša in tečnejša, pa tudi zdravju koristnejša. Kdor hoče biti deležen pred- nosti pristne Kathreinerjeve kave, pasi v svoj prid pri nakupovanju na izvrne zavoje z imenom „Kathreiner“ in var- stveno znamko „Župnik Kneipp“. Kar se odtehtuje odprtno in prodaja za Kneip- povo kavo, je po navadi oprazen ječmen ali pivarski slad, nikoli pa Kathreinerjeva kava.

Tržne cene.

Za 100 kg.

Kava: Santos . . .	K 190—	do 200—
„ Sandomingo . . .	240—	260—
„ Java	240—	260—
„ Portorico	260—	280—
„ Ceylon	320—	360—
Slakdor	88—	89—
Špeh	160—	180—
Petrolij v sodu . . .	32—	33—
„ zaboju	1050	11—
Maslo surovo	170—	190
„ kuhano	200—	220—
Otrobi debele	1040	12—
„ drobne	1040	11—
Turšica stara	1640	17—
„ nova	15—	1660
Oves	15—	18—

Moka ogerska:

št. 0 K 28—	št. 1 K 2680	št. 2 K 2620
„ 3 „ 2580,	„ 4 „ 25—	„ 5 „ 24—
	št. 6 K 22—	

